

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: Nieten Internationale Spedition, s.r.o.**, se sídlem Chrastavce, U Nietenu 65, PSČ 344 01, IČ: 64360172, **zastoupené JUDr. Václavem Faltýnem**, advokátem ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143, PSČ 344 01, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, IČ: 71214011, se sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 13.07.2015, č.j. 9119-3/2015-900000-304.3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále v textu jen jako „CÚ“ nebo „správní orgán I. stupně“ nebo „celní úřad“) ze dne 7.7.2014, č.j. 32297-4/2014-590000-11 (dále v textu jen jako

„rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo podle ust. § 260 1 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, v platném znění (dále jen „celní zákon“), ve spojení s článkem 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS), č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex společenství (dále jen „celní kodex“) a podle ust. § 101 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „daňový řád“) vyměřeno žalobci jako ručiteli clo ve výši 40.653 Kč, přičemž toto clo bylo žalobci jako ručiteli sděleno v souladu s čl. 221 celního kodexu, když původně bylo dodatečně vyměřeno daňovému subjektu Timbering s.r.o., se sídlem Podlesí 378, Podlesí (dále jen „Timbering s.r.o.“ nebo „celní dlužník“) platebním výměrem ze dne 29.4.2014. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Předně žalobkyně (dále v textu i jako „žalobce“) tvrdila, že „*žalovaný procesně zásadním způsobem pochybil*“, když prováděl dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí, nepostupoval dle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, tj. neseznámil žalobce před vydáním žalovaného rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, neumožnil mu, aby se k nim vyjádřil, či navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Dále namítl „*nesprávnost*“ názoru žalovaného, že žalobce mohl uplatnit námitky proti určení celní hodnoty odvoláním proti rozhodnutí o určení celní hodnoty vydanému proti celnímu dlužníkovi, toto rozhodnutí nebylo vydáno pro žalobce, ale pro společnost Timbering s.r.o. a žalobce vystupoval jen jako zástupce této společnosti a neměl právo podat sám za sebe odvolání proti tomuto rozhodnutí. Žalobce namítal, a to i v odvolání, že celní hodnota, z níž celní orgány vycházejí při vydání napadeného rozhodnutí, není správná, správná byla ta, která byla uvedena v původním celním prohlášení. Clo uplatněné u žalobce nemá žádný „*reálný podklad*“, výše cla je nepodložená a neodůvodněná. Další námitka se týkala otázky zákonnosti ručitelského závazku žalobce. Z části B záruční listiny (označené jako „*přijetí poskytnuté záruky*“) vyplývá, že byla přijata 18.7.2012, kdy CÚ povolil, aby se žalobce stal na žádost s Timbering s.r.o. ručitelem povolením č. 4261/02-1161-01 ze dne 26.9.2002 ručitelem dle § 260 odst. 2 celního zákona. Společnosti Timbering s.r.o. však byla zapsána až dne 3.1.2008 a v době, kdy mělo žalobkyni povoleno stát se ručitelem, tj. 18.7.2012, ještě neexistovala. Navíc údajné povolení mělo být vydáno podle § 260 odst. 2 celního zákona, toto ustanovení v době vydání údajného povolení mělo zcela jiný obsah. Zmíněným povolením ze dne 26.9.2002 nemohlo být žalobkyni na žádost dlužníka Timbering s.r.o. povoleno být ručitelem a žalobkyně se „*nemohla stát a nestala celním ručitelem a neručí za celní dluh*“. Nepodstatné je i to, že se žalobce chtěl stát ručitelem a CÚ učinil nějaké „*právní nevýznamné úkony*“. Žalované rozhodnutí je tak nezákonné a žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl svou argumentaci z žalovaného rozhodnutí, když většina žalobních námitek byla totožná s odvolacími námitkami. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. §65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky není sporné, že společnost Timbering s.r.o. jako deklarant podala u CÚ celní prohlášení, kterým navrhla propustit do celního režimu volného oběhu obuv a textil dovezené z Číny. Toto celní prohlášení bylo podáno dne 18.7.2012 a žalobce vystupoval v celním řízení jednak jako zástupce této společnosti a dále převzal ručitelský závazek na základě záruční listiny ze dne 18.7.2012 (tento den byla

podepsána jak za žalobce v části A, tj. v části označené jako „závazek ručitele“ a dále i za CÚ v části B označené jako Přijetí poskytnuté záruky). V této záruční listině žalobce jako ručitel podle § 260 odst. 1 písm. c) celního zákona převzal záruku CÚ až do nejvyšší částky 92.000 Kč a zavázal se společně a nerozdílně se společností Timbering s.r.o. jako dlužníkem za podmínek stanovených v § 260 l celního zákona splnit celní dluh zajištěným touto zárukou, který vznikne nebo by mohl vzniknout v souvislosti s propuštěním zmíněného zboží do režimu volného oběhu. Tento akcesorický závazek naplnil svou funkci tím, že CÚ vznikly pochybnosti v případě určení celní hodnoty dováženého zboží a v příslušném řízení o určení celní hodnoty zboží (§ 320 odst. 1 písm. c celního zákona) vydal CÚ dne 17.4.2014 pod č.j. 22517/2014-590000-11 rozhodnutí ve věci určení celní hodnoty zboží. Následně vydal CÚ platební výměr, a to dne 29.4.2014, kterým bylo uvedené společnosti na základě nového určení celní hodnoty doměřeno dovozní clo ve výši 46.653 Kč.

Proti rozhodnutí určení celní hodnoty nebylo podáno odvolání, toto rozhodnutí nabylo právní moci, a protože v případě dodatečně vyměřeného cla na základě nového stanovení celní hodnoty zboží CÚ zmíněným rozhodnutím (ve výši 46.653 Kč) nedošlo ze strany daňového dlužníka společnosti Timbering s.r.o. k jeho dobrovolné úhradě, byl oprávněn CÚ uplatnit právo z uvedeného ručitelského závazku, který je akcesorické povahy. To učinil tak, že nejprve zaslal celnímu dlužníkovi upomínku, tj. vyrozumění o nedoplatku a rovněž toto doručil i žalobci jako ručiteli, tj. CÚ vyzval k plnění celního dluhu i ručitele, jak vyžaduje podmínka stanovená v § 260 l odst. 1 celního zákona. Následně CÚ vydal dne 7.7.2014 rozhodnutí, tj. platební výměr ručiteli, kterým vyměřil zmíněné clo ve výši 46.653 Kč žalobci jako ručiteli a.

Povinnost žalobce jako ručitele nevznikla z rozhodnutí o určení celní hodnoty, ale z platebního výměru ručiteli, vydaného dle ust. § 260l odst. 1 celního zákona.

Podle ust. § 260l celního zákona celní úřad rozhodnutím uloží ručiteli povinnost uhradit clo a daň, za které se zaručil a které nebyly společnými a nerozdílnými dlužníky uhrazeny ani poté, co byly o jejich úhradu bezvýsledně upomenuty.

Ústavní soud k rozhodnutí, platebnímu výměru podle § 260l odst. 1 celního zákona, uvedl, že platební výměr podle cit. ust. celního zákona je v materiálním smyslu rozhodnutím, kterým se stanoví výše cla pro ručitele (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14.5.2008, sp.zn. I. ÚS 2345/07). Samotné prohlášení ručitele v záruční listině tuto povahu nemá, avšak „stejně jako ji s účinky pro ručitele nemá vyměření daňového či celního dluhu vůči dlužníkovi“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 16.10.2008, č.j. 9Afs 58/2007-96). Z toho tedy vyplývá, že samotné vyměření celního dluhu vůči celnímu dlužníkovi, tj. realizovaného v podobě již zmíněného rozhodnutí o určení celní hodnoty zboží, nemohlo založit ručiteli, tj. žalobci, práva a povinnosti, když se tak stalo pouze na základě rozhodnutí vydaného dle § 260l celního zákona, tj. platebního výměru ručiteli ze dne 7.6.2014. Na výzvu podle § 260l celního zákona je tak nezbytné pohlížet na rozhodnutí, „kterým byla vyměřena daň a kterým bylo zároveň aplikováno hmotné právo“ (srov. výše citovaný nálezy Ústavního soudu, bod 22), přičemž z tohoto závěru vyplývá, že Ústavní soud rozšířil „předchozí požadavky, které vyslovil s ohledem na postavení daňového ručitele (srov. především jeho nálezy ze dne 29.1.2008, sp.zn. Pl. ÚS 72/06, č.291/2008Sb.), také na postavení celního ručitele. Výzva (či rozhodnutí) podle § 260l celního zákona je rozhodnutím činěným v řízení vyměřovacím, kterým je vůči ručiteli poprvé stanovena platební povinnost co do jejího důvodu i výše.“ (srov.

rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 16.10.2008, čj. 9Afs 58/2007-96). V dané věci celní úřad postupoval v souladu s platnou právní úpravou.

Námitku o tom, že žalobce jako ručitel neměl stejnou možnost uplatnit námitky proti určení celní hodnoty a proti výši vyměřeného cla, jako měl dlužník, uplatnil žalobce i v žalobě, kdy setrval na svém tvrzení z odvolání o tom, že správná celní hodnota byla uvedena v původním celním prohlášení, a že CÚ nemohl mít a neměl pochybnost ani o celní hodnotě deklarované ve stavu v dotčeném zboží ze strany celního dlužníka, a že výše celní hodnoty a výše cla jsou nepodložené a neodůvodněné, přičemž s touto námitkou se vypořádal žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný k tomu uvedl následující závěr:

„Pokud jde o námitky, kterými odvolatelka napadá určení celní hodnoty, musí je GŘC odmítnout, jako bezpředmětné. Měla-li odvolatelka, resp. zastoupená osoba nějaké výhrady k tomu jak CÚ celní hodnotu určil, měla možnost výhrady uplatnit podáním odvolání proti rozhodnutí č.j. 22517/2014-590000-11 ze dne 17.4.2014, jímž byla celní hodnota určena. Ostatně rozhodnutí o určení celní hodnoty je rozsáhle a podrobně odůvodněno a tak si lze jen stěží představit, že by jej mohlo zpochybnit odvolatelčino strohé odmítnutí, že jediná správná celní hodnota je ta, která byla deklarována v celním prohlášení. Z rozhodnutí o určení celní hodnoty je také patrné, proč měl CÚ u právě (pouze) předmětného zboží (zboží položky 5) pochybnosti o jeho celní hodnotě prohlašované v celním prohlášení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí na str. 3 CÚ uvádí, že pochybnosti spočívaly ve výrazné disproporci mezi jednotkovými cenami obdobného zboží dováženého do České republiky dle statistických dat celních operací v interních databázích Celní správy České republiky. A dále v odůvodnění pochybností podrobně vysvětluje a určení celní hodnoty v částce 306.546 Kč podrobně odůvodňuje. Odvolání proti rozhodnutí o určení celní hodnoty však podáno nebylo. Je tedy v právní moci a vykonatelné. Jeho vykonání bylo provedeno vydáním rozhodnutí – dodatečného platebního výměru č.j. 24330/2014-590000-11 ze dne 29.4.2014, které rovněž nebylo napadeno žádným opravným prostředkem a které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí odvolatelce – ručiteli. Předmětem řízení s ručitelem již není určování celní hodnoty, ale pouze zaplacení pravomocně vyměřeného dluhu, který nebyl uhrazen dlužníkem. Z pohledu daňového (celního) procesu se nyní tedy již nejedná o fázi nalézací (doměřovací řízení), ale o fázi placení (placení pravomocně doměřeného cla). Proto GŘC zastává názor, že přezkoumávat určení celní hodnoty v řízení o odvolání proti napadenému rozhodnutí není možné, neboť se už jedná výhradně o plnění – placení ručitele za dlužníka.“

Rozšířený senát Nejvyššího správního soud v návaznosti na věc Ústavního soudu ze dne 14.5.2008, sp. zn. I US 2345/07 (viz výše) dospěl k závěru, že „Ústavní soud rozšířil předchozí požadavky, které vyslovil s ohledem na postavení daňového ručitele (srov. především jeho nálezy ze dne 29.1.2008, sp. zn. Pl.US 72/06, č. 291/2008 Sb.), také na postavení celního ručitele. Výzva (či rozhodnutí) podle § 260 I celního zákona je rozhodnutím činěným řízením vyměřovacím, kterým je vůči ručiteli poprvé stanovena platební povinnost co do jejího důvodu i výše.“ Ručitel proto v rámci vyměřovacího řízení může podle rozšířeného senátu v závislosti na okolnostech případu uplatnit své výhrady vůči zániku práva, nesprávně stanovené výše cla, částečné úhradě dlužníkem apod. Je tedy nepochybné, že žalobce měl právo uplatnit v řízení o uložení povinnosti uhradit clo ručitelem námitky proti výši vyměřeného cla a v daném případě je tedy podstatné zodpovědět otázku, zda může ručitel v tomto řízení uplatnit také námitky proti určení celní hodnoty zboží. Celní úřad rozhodnutím ze dne 17.4.2014 vůči dlužníkovi nově určil celní hodnotu zboží, na základě které následně

vydal dodatečný platební výměr na neuhrazenou částku dovozního cla plynoucí z nově určené. Následně vydaný dodatečný platební výměr ze dne 7.7.2014 proti žalobci v důsledku neuhrazení cla celním dlužníkem, tedy vycházel z jiných skutkových okolností, než, za kterých žalobce převzal ručitelský závazek. Celní hodnota zboží je přitom rozhodující pro určení výše cla, které byl stěžovatel povinen uhradit. Proto krajský soud s přihlédnutím k výše uvedeným závěrům rozšířeného senátu NSS a k závěru vyplývajícím z rozsudku NSS ze dne 25.8.2016, č.j. 4 Afs 122/2016-41 (body 20 – 24), který se týká obdobného případu, dospěl k názoru, že žalobce v postavení ručitele měl v posuzovaném případě právo vznést námitky také proti určení celní hodnoty deklarovaného zboží. Je tedy třeba proto naopak odmítnout názor, že v řízení o vyměření cla k námitce ručitele již není možné přezkoumávat určení celní hodnoty zboží (srov. rozsudek NSS ze dne 25.6.2016, č.j. 4 Afs 122/2016-41, bod 21, 22, 23). Přes tuto skutečnost nebylo možné shledat námitku žalobce důvodnou. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že celní hodnota, ze které CÚ vycházel při vydání napadeného rozhodnutí, není správná, přičemž podle jeho názoru správnou celní hodnotou byla ta, která byla deklarovaná v celním prohlášení a neměl-li CÚ pochybnosti o celních hodnotách ostatního zboží, k němuž se vztahovaly stejné obchodní doklady, pak nemohl mít a neměl pochybnosti ani o celní hodnotě obuvi uvedené v položce 5 celního prohlášení. Clo uplatněné u žalobce tak nemělo podle jeho názoru žádný reálný podklad a výše celní hodnoty a výše cla uvedená v rozhodnutí napadeném v odvolání jsou nepodložené a nedůvodné. Přestože žalovaný uvedl nesprávný názor o nemožnosti uplatnění této námitky (srov. výše citovaná část odůvodnění žalovaného rozhodnutí, zejména poslední věta), tak se s touto námitkou vypořádal, respektive na tuto argumentaci žalovaného reagoval, jak vyplývá rovněž i z výše citované části odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Žalovaný se tak k předmětu zmíněné námitky vyjádřil způsobem zcela přiměřeným její stručnosti, přičemž ani žalobce v žalobě svou námitku proti určení celní hodnoty nijak nerozvedl, ačkoliv mu v tom nic nebránilo, přičemž argumentaci z odvolání pouze v žalobě zopakoval. V tom případě lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, podle něhož *„čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým způsobem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* K tomu je třeba dodat, že obdobnou věc řešil Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 11.5.2016, č.j. 52Af 34/2015-28, přičemž výše uvedené závěry vychází z rozsudku NSS ze dne 25.8.2016, č.j. 4 Afs 122/2016-41, kterým byla kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku krajského soudu zamítnuta a NSS v podstatě skutkově shodné věci dospěl k závěrům, které krajský soud promítl i v dané věci tohoto rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 25.8.2016, č.j. 4 Afs 122/2016-41, body 20 – 24).

Nedůvodná je i námitka o údajném *„zásadním pochybení“* žalovaného, který dle tvrzení žalobce v žalobě údajně prováděl dokazování doplněním podkladů pro rozhodnutí a nepostupoval dle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, tj. že neseznámil žalobce před vydáním žalovaného rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a neumožnil žalobci se k nim vyjádřit a navrhnout provedení dalších důkazních prostředků. Jak vyplývá ze správního spisu a v podstatě i z žalovaného rozhodnutí, v daném případě při vydání žalovaného rozhodnutí nebylo prováděno dokazování, pouze žalovaný napravoval pochybení správního orgánu I. stupně, které se však netýkalo řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, ale týkalo se řízení o určení celní hodnoty, kdy žalovaný uložil celnímu úřadu, aby doručil rozhodnutí o určení celní hodnoty žalobkyni jako zástupkyni společnosti Timbering s.r.o., tj. zástupci

celního dlužníka, když toto rozhodnutí bylo nejprve doručováno pouze společnosti Timbering s.r.o. a nikoliv jeho zástupci. Ostatně žalobce konkrétně ani v žalobě neuvedl, o jakéže konkrétní dokazování se jednalo, k jakýmž konkrétním podkladům pro rozhodnutí se nemohl vyjádřit, jakéže konkrétní důkazy on sám nemohl navrhnout. V tom případě lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 4As 3/2008-78, podle něhož *„Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

Ostatně v obdobné věci řešené podepsaným soudem v řízení vedeném pod sp.zn. 52 Af 34/2015 dospěl NSS v rozsudku ze dne 25.8.2016, č.j. 4 Afs 122/2016 (bod 28) ve vztahu ke stejné námitce rovněž k závěru, že žalovaný jen v odvolacím řízení uložil celnímu úřadu odstranění vad řízení postupem podle § 115 odst. 1 daňového řádu, přičemž dokazování prováděno nebylo.

Poslední námitka zpochybňovala zmíněnou záruční listinu ze dne 18.7.2012. K tomu soud opětovně s odkazem na výše citovanou judikaturu NSS uvádí, že *„jakkoliv je vzor záručního dokladu stanoven veřejnoprávním předpisem, nelze na tento doklad nahlížet jako na vrchnostenský akt správního orgánu. Nejedná se o individuální správní akt, tedy o rozhodnutí, jímž by bylo rozhodováno o veřejných subjektivních právech a povinnostech“* (srov. rozsudek NSS ze dne 26.3.2009, č.j. 9 Afs 57/2008-60). Navíc příslušný doklad vystavuje sám žalobce, a pokud záruční listina neobsahuje veškeré předepsané údaje, nelze pouze z této skutečnosti dovodit jeho neplatnost. Mělo-li by tomu tak být, *„musel by takový důsledek předvídat veřejnoprávní předpis“* (srov. citovaný rozsudek NSS ze dne 26.3.2009, č.j. 9 Afs 57/2008-60). V daném případě zmíněná záruční listina obsahuje jednoznačnou identifikaci toho, že se jedná o individuální záruku s použitím záruční listiny a rovněž pochybnosti nevzbuzující označení žalobce, přičemž ručitelský závazek je v této záruční listině jasně vymezen (v podstatě žalobce pouze zpochybňuje část *„B Přijetí poskytnuté záruky“*, nikoliv část *„A Závazek ručitele“*, ve kterém je právě tento závazek ručitele jasně vymezen). Pro vznik tohoto ručitelského závazku je podstatné, že v den, kdy byla podepsána záruční listina jak ručitelem, tak i CÚ, tj. 18.7.2012, společnost Timbering s.r.o. jako dlužník nepochybně existovala, když dle tvrzení žalobce byla zapsána do obchodního rejstříku dne 3.1.2008. Žalobce v žalobě namítl, a učinil tak i v odvolání stejným způsobem, že v části *„B. Přijetí poskytnuté záruky“* je uvedeno, že CÚ povolením ze dne 26.9.2002, č.j. 4261/02-1161-01 podle § 260 odst. 2 celního zákona povolil, aby se žalobce stal na žádost tohoto celního dlužníka ručitelem. Pro právně účinné přijetí poskytnuté záruky je však dle názoru krajského soudu nerozhodné, že CÚ přijetí poskytnuté záruky specifikoval odkazem na povolení ze dne 26.9.2002, (kdy společnost Timbering dle tvrzení žalobce nebyla zapsána ještě do obchodního rejstříku), podstatné je, že přijetí poskytnuté záruky došlo dne 18.7.2012, kdy společnost Timbering s.r.o. již v obchodním rejstříku zapsána byla, a že z této části záruční listiny jednoznačně vyplývá projev vůle CÚ přijmout toto zajištění celního dluhu. Navíc s touto námitkou se vypořádal žalovaný v žalovaném rozhodnutí, který zdůvodnil skutečnost, že v této části záruční listiny byl obsažen odkaz na povolení CÚ z roku 2002 (srov. str. 6 žalovaného rozhodnutí). Tato část odůvodnění žalovaného nebyla žalobcem v žalobě nijak zpochybněna, krajský soud se s argumentací v ní obsaženou ztotožňuje s tím, že pokud proti výše citovanému závěru chtěl žalobce brojit, tak měl učinit prostřednictvím žalobních bodů v žalobě, přičemž *„naprosto není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další*

argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78). Navíc, jak již soud výše uvedl, podstatné pro platnost této záruční listiny je to, že v ní byl obsažen projev vůle CÚ přijmout tuto záruku v části B, přičemž k datu přijetí záruky společnost Timbering s.r.o. již byla zapsána v obchodním rejstříku.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. února 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová